

**Розважання до літургійних читань від
Журналу Скинія на цей тиждень
українською мовою**

**15 - 21 серпня
Юліанський календар (Старий стиль)**

Зміст

<u>Етапи розважань</u>	<u>2</u>
<u>15 серпня</u>	<u>3</u>
<u>16 серпня</u>	<u>6</u>
<u>17 серпня</u>	<u>10</u>
<u>18 серпня</u>	<u>14</u>
<u>19 серпня</u>	<u>18</u>
<u>20 серпня</u>	<u>22</u>
<u>21 серпня</u>	<u>26</u>
<u>Що таке Журнал Скинія?</u>	<u>29</u>

Просимо не поширювати файл без дозволу журналу Скинія

Етапи розважань

Подаємо схематичні підказки щодо кожного кроку розважання над Словом Божим. [Більше читайте тут.](#)

1. Читання

- Прочитай текст
- Про що він говорить?
- Встанови контекст
- Заглянь у коментарі
- Знайди фразу-ключ

2. Розважання

- Яке моє тут і тепер?
- Що Слово каже мені?
- Підключи уяву
- "Пережовуй" текст
- Слово і моє життя

3. Молитва

- Що я скажу у відповідь?
- Визнання і прохання
- Подяка і прослава
- Молитва Словом
- Моя участь у Літургії

4. Споглядання

- Заклик до навернення
- Зараз я мовчу
- Я в Божій присутності
- Тепер керує Він

Біблійні читання та розважання

15 серпня

Неділя 8

1Кор 1, 10-18

Мт 14, 14-22

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Перше Послання Апостола Павла до Коринтян 1, 10-18

Благаю вас, брати, ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі те саме говорили; щоб не було розколів поміж вами, але щоб були поєднані в одному розумінні й у одній думці. Я бо довідався про вас, мої брати, від людей Хлої, що між вами є суперечки. Казку ж про те, що кожен з вас говорить: «Я - Павлів, а я - Аполлосів, а я -Кифин, а я - Христів.» Чи ж Христос розділювався? Хіба Павло був розп'ятий за вас? Або хіба в Павлове ім'я ви христилися? Дякую Богові, що я нікого з вас не охрестив, крім Криспа та Ґая, щоб не сказав хтось, що ви були охрищені в моє ім'я. Охрестив я теж дім Стефана; а більш не знаю, чи хрестив я когось іншого. Христос же послав мене не христити, а благовістити, і то не мудрістю слова, щоб хрест Христа не став безуспішним. Бо слово про хрест - глупота тим, що погибають, а для нас, що спасаємося, сила Бога.

Євангеліє від Матея 14, 14-22

А вийшовши Ісус, побачив силу народу і змилосердився над ними та вигоїв їхніх недужих. Якже настав вечір, підійшли до нього його учні й кажуть: “Пусте це місце та й час минув уже. Відпусти людей, нехай ідуть по селах та куплять собі поживи.” А Ісус сказав їм: “Не треба їм відходити: дайте ви їм їсти.” Вони ж мовлять до нього: “Ми маємо тут тільки п'ять хлібів і дві риби.” Тоді він каже: “Принесіть мені їх сюди.” І, звелівши народові посідати на траві, взяв п'ять хлібів і дві риби, підвів очі до неба, поблагословив і розламав ті хліби, і дав учням, а учні – людям.

Всі їли до наситу й назбирали куснів, що zostалися, дванадцять кошів повних. Тих же, що їли, було яких п'ять тисяч чоловіків, окрім жінок та дітей. І зараз же спонукав учнів увійти до човна й переплисти на той бік раніше від нього, тим часом як він відпускав народ.

Розважання від Скинії

Сьогодні Слово Боже нагадує нам про подію, коли Ісус помножив п'ять хлібів і дві рибини, щоб наситити народ, що пішов за Ним у пустинне та самотнє місце.

Чому *п'ять тисяч чоловіків, окрім жінок та дітей*, залишилися так допізна в пустинному місці, де не було можливості знайти чи купити їжу? Мабуть, тому що потреба цього народу в духовній їжі, яку давав Христос, була значно більшою, ніж тимчасовий фізичний голод.

Не треба їм відходити: дайте ви їм їсти, – відповідає Ісус учням, які просять відпустити народ, що вже зголоднів. Христос знає про всі потреби цих людей; крім духовної поживи, крім зцілення їхніх недуг дає також і тілесну їжу.

Всі їли до наситу й назбирали куснів, що zostалися, дванадцять кошів повних. Ісус не роздає їжу лише найслабшим, тим хто підупав на силах; Господь хоче нагодувати всіх, хто до Нього прийшов. Ісус не втамовує голод численного народу лише частково; всі їли до насату, і ще залишилося достатньо хліба. Мабуть, голодним міг залишитися лише той, хто не хотів прийняти хліба, який давав йому Христос. Господь щедрий, його блага для нас ніколи не закінчуються, його дарів вистачить для всіх. Він може втамувати будь-який голод; Він може нам дати значно більше, ніж ми сподіваємося, проте ми не завжди в змозі це прийняти.

Щоб нагодувати людей, Ісус послуговується Своїми учнями: *взяв п'ять хлібів і дві риби, підвів очі до неба, поблагословив і розламав ті хліби, і дав учням, а учні – людям.* Через руки учнів Христос дає поживу народу.

У цій спільній трапезі можна побачити прообраз Євхаристії. На Тайній вечері з апостолами Ісус, *взявши хліб, віддав хвалу, поламав, дав їм і мовив: Це – моє тіло, що за вас віддається. Чиніть це на мій спомин* (Лк 22,19). Христос не хоче, щоб ми сьогодні відходили від нього голодними.

Руками священників Христос дає нам Свою поживу щоденно. Його Тіло і Кров призначені для всіх.

16 серпня

Понеділок

1Кор 11,31 - 12,6

Мт 18, 1-11

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

**Перше Послання Апостола Павла до Коринтян 11,31 -
12,6**

Браття, якби ми самі себе осуджували, то нас би не судили. Коли ж Господь нас судить, він нас тим поправляє, щоб не були ми засуджені зо світом.

Отож, брати мої, коли ви сходитеся їсти, один одного дожидайте. Як хтось голодний, хай їсть удома, щоб вам не сходитися на засуд. Про інше ж, як прийду, розпоряджу.

Щождо духовних дарів, то я, брати, не хочу, щоб ви про них не знали. Ви знаєте, що коли ви були погани, вас до німих ідолів нестримно тягнуло. Тому вам заявляю: Ніхто, говоривши під впливом Духа Божого, не каже: Анатема Ісус! І ніхто не може сказати: Господь Ісус, як лише під впливом Духа Святого. Є і між дарами різниця, але Дух той самий; різниця теж і між служінням, але Господь той самий. Різниця є і між ділами, але Бог той самий, який усе в усіх робить.

Євангеліє від Матея 18, 1-11

Того часу підійшли до Ісуса учні й мовлять: “Хто найбільший у Небеснім Царстві?” Ісус покликав дитину, поставив її серед них – і каже: “Істинно кажу вам: Якщо ви не навернетесь і не станете, як діти, не ввійдете в Небесне Царство. Хто, отже, стане малим, як ця дитина, той буде найбільший у Небеснім Царстві. Хто приймає дитину в моє ім'я, той мене приймає. А хто спокусить одного з тих малих, що вірують у мене, такому було б ліпше, якби млинове жорно повішено йому на шию, і він був утоплений у глибині моря. Горе світові від спокус. Воно й треба, щоб прийшли спокуси, однак горе тій людині, через яку спокуси приходять! Коли твоя рука або нога стає тобі причиною падіння, відітни її і кинь геть від себе: ліпше тобі ввійти в життя одноруким чи кульгавим, ніж з обома руками чи з обома ногами бути вкиненим у вогонь вічний. І коли око твоє до гріха тебе призводить, вирви його й кинь геть від себе: ліпше тобі ввійти в життя однооком, ніж з обома очима бути вкиненим у вогняне пекло. Глядіть, щоб ви ніким з оцих малих не гордували: кажу бо вам, що ангели їхні на небі повсякчас бачать обличчя мого Небесного Отця. Бо Син Чоловічий прийшов спасти те, що загинуло.”

Розважання від Скинії

Слово Боже сьогодні закликає нас бути рішучими щодо спокус. Коли моя рука, нога чи око спокушає мене, стає причиною мого падіння чи падіння інших, то краще для

мене буде їх утратити, але не згрішити. Ісус запевняє, що краще *ввійти* в життя, тобто в Царство Боже (пор. Мр 9,47) калікою, ніж з обома руками, ногами та очима бути *вкинутим у вогонь вічний*.

Мабуть, Ісус не мав на увазі тільки певні частини тіла. Чи може наша рука сама щось украсти, чи можуть ноги самі вести нас до чогось злого, а око самостійно любитися чимось грішним? Недобрі наміри та бажання зароджуються глибоко в нашому серці й розумі. Око, нога чи рука самі по собі нічого не вирішують, вони підкоряються нашому розумові й волі та, відповідаючи на нашу згоду на гріх, довершують падіння.

Що ж сьогодні може бути тією частиною нас самих, якої потрібно рішуче позбутися? Можливість іти на компроміс із гріхом заради власної користі; пропозиція працювати нечесно, але жити в достатку; згода жити в гріху, щоб іти в ногу з часом; страх визнавати християнську позицію, щоб не відрізнятись від інших і не бути висміяним; бажання мати владу, але виконувати незаконні вказівки інших...

Здорові можуть лише уявити, який біль терплять люди при втраті чи пораненні певної частини тіла, як надзвичайно важко жити в суспільстві без очей, рук чи ніг. Христос це також розумів; знаємо багато прикладів, коли Ісус повертав зір, зцілював паралізованих, оздоровлював сухоруких. Мабуть, такі страждання людина може переживати при боротьбі зі спокусами, при намаганні відірвати від себе

якусь частину, котра може стати причиною падіння. Ісус це також розуміє, але сьогодні запевняє, що краще пережити біль цієї втрати тепер, аніж досвідчити якісь приємні хвилини, які, як нам може здаватися, може принести гріх, проте згодом бути вкиненим у пекло.

Сьогодні чуємо слова: Горе світові від спокус. Але також чуємо й інші слова: *Воно й треба, щоб прийшли спокуси...* Спокуси можуть стати причиною мого падіння або можливістю зростання; можуть мене погубити, але також можуть привести до Царства Божого. Просімо Господа про ласку витривалості в спокусах та відваги в боротьбі з ними.

17 серпня

Вівторок

1Кор 12, 12-26

Мт 18, 18-22; 19, 1-2.13-15

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Перше Послання Апостола Павла до Коринтян 12, 12-26

Браття, як тіло є одне, хоча й має багато членів, і всі члени тіла, хоч їх багато, становлять одне тіло, так і Христос. Усі бо ми христилися в одному Дусі, щоб бути одним тілом, чи то юдеї, чи греки, чи раби, чи вільні, і всім нам був даний пити один Дух.

Тіло бо складається не з одного члена, але з багатьох. Коли б нога сказала: «я не рука, отже, не належу до тіла», хіба тому вона не належить до тіла? І коли б вухо сказало: «я не око, отже, не належу до тіла», хіба тому воно не належить до тіла? Якби все тіло було оком, де ж тоді був би слух? Якби все воно було вухом, де був би нюх? Таж Бог розділив члени, кожного з них, у тілі, як хотів. Якби все було одним членом, де було б тіло? Та членів є багато, але одне тіло. Не може око сказати руці: «ти мені непотрібна». Чи голова – ногам: «ви мені непотрібні». Бож члени тіла, що здаються слабшими, найпотрібніші; і тим членам, що здаються непочесними в тілі, даємо більше чести, і наші непристойні члени зазнають більшої шани; ті ж, що у нас пристойні, її не

потребують. Та Бог так зложив тіло, що дав більше чести нижчому членові, щоб не було роздору в тілі, але щоб члени дбали однаково один про одного. І як страждає один член, страждають з ним усі члени; і як один член у славі, радіють з ним усі члени.

Євангеліє від Матея 18, 18-22; 19, 1-2. 13-15

Сказав Господь своїм учням: Істинно кажу вам: усе, що ви зв'яжете на землі, буде зв'язане на небі, і все, що розв'яжете на землі, буде розв'язане на небі.

Істинно кажу вам ще раз: коли двоє з вас згодиться на землі просити що б там не було, воно буде дано їм моїм Отцем небесним; бо де двоє, або троє зібрані в моє ім'я, там я серед них.

Тут підійшов Петро й каже до нього: Господи! Коли мій брат згрішить супроти мене, скільки разів маю йому простити? Чи маю до сімох разів прощати?

Ісус промовив до нього: Не кажу тобі: до сімох разів, а до сімдесяти раз по сім.

І коли Ісус скінчив ці слова, покинув Галилею, і прибув у сторони Юдеї, що за Йорданом. Сила народу йшла за ним, і він їх оздоровив там.

Тоді привели до нього дітей, щоб він, поклавши на них руки, помолиться. Учні ж боронили їм. Ісус сказав їм: Пустіть

дітей! Не бороніть їм приходити до мене, бо таких царство небесне. І поклавши на них руки, пішов звідти.

Розважання від Скинїї

Є такі сторінки Євангелія, які повинні змусити нас підстрибнути на стільці. Але наші очі настільки осоловіли, а серця стали такими млявими, що ми навіть не спроможні осягнути велич і красу Слова Ісуса. Спробуймо прочитати цю сторінку Євангелія, наче вперше. Дозвольмо собі здивуватися кожному слову Вчителя.

Є питання Петра, який хоче визначити докладні правила прощення. Хто зна, може, наш Петро щойно мав якусь суперечку чи проблему, тому й хоче впевнитися, що *зробив усе як слід*? Тому й питає поради Учителя. В ті часи раввіністичні приписи радили, що братнє прощення можна дати максимум тричі. Отже, пропозиція Петра виходить на інший рівень – вона більш ніж удвічі щедра від звичної процедури. Але Ісус, як завжди, йде ще далі... Не сім, а сімдесят раз по сім. Тобто завжди.

Уявляю собі обличчя Петра. Мимоволі усміхаюся, коли думаю, яка буря мала відбутися в його голові...

Порада Ісуса, звісно, парадоксальна – вона натхнена прикладом пробачення самого Бога. Ось суть: маємо пробачати завжди, бо Бог пробачає нас завжди. Боже пробачення є мотивом та моделлю братерства, яке має запанувати в християнській спільноті.

Також сьогодні ми знову зустрічаємо на сторінках Євангелія дітей. Ми покликані стати дітьми, щоби пізнати ніжність та стати спроможними пробачати й жити пробаченими. Щоби навчитись дивуватися великим справам, які Господь продовжує робити в нас, потрібне серце дитини. Якщо ми станемо дітьми, якщо дозволимо зростати найсправжнішій та спонтанній частині нашої душі, з її вмінням мріяти, переживати, вірити, – тоді зможемо спокійно наблизитися до Ісуса, а через Нього прийти до Бога. Господь благословляє нас, кладе на нас свої руки, запрошує нас отримати Царство. Тому що діти, разом із вдовами та вбогими, сучасниками Ісуса, є категорією немічних у єврейському суспільстві. Це були ігноровані всіма *невидимки*, які, однак, посідали особливе місце в серці Бога. Дозвольмо нашій внутрішній дитині зростати. Вона впроваджує Царство в чин всередині себе. Вміє впізнати присутність Бога в усьому, що допоможе навчитися пробачати завжди.

18 серпня

Середа

1Кор 13,4 - 14,5

Мт 20, 1-16

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Перше Послання Апостола Павла до Коринтян 13,4 - 14,5

Браття, любов - довготерпелива, любов - лагідна, вона не заздрить, любов не чваниться, не надимається, не бешкетує, не шукає свого, не поривається до гніву, не задумує зла; не тішиться, коли хтось чинить кривду, радіє правдою; все зносить, в усе вірить, усього надіється, все перетерпить. Любов ніколи не переминає. Пророцтва зникнуть, мови замовкнуть, знання зникне. Бо знаємо частинно й частинно пророкуємо. Коли настане досконале, недосконале зникне.

Коли я був дитиною, говорив як дитина, думав як дитина, міркував як дитина. Коли ж я став мужем, покинув те, що дитяче. Тепер ми бачимо, як у дзеркалі, неясно; тоді ж - обличчям в обличчя. Тепер я спізнаю недосконало, а тоді спізнаю так, як і я спізнаний. Тепер же зостаються: віра, надія, любов - цих трое; але найбільша з них - любов.

Змагайте до любови, але бажайте гаряче духовних дарів, особливо ж - дару пророцтва. А хто говорить мовами, той не

людям говорить, лише Богові; бо ніхто його не розуміє: він говорить духом таємні речі. Хто ж пророкує, то говорить людям: на повчання, попередження, розраду. Хто мовами говорить, той сам себе повчає; хто ж пророкує, той повчає Церкву. Я хочу, щоб усі ви говорили мовами, але ліпше, щоб ви пророкували; бо більший той, хто пророкує, ніж той, хто мовами говорить, - хібащо він пояснює, щоб Церква мала повчання.

Євангеліє від Матея 20, 1-16

І сказав Господь: “Царство Небесне подібне до чоловіка-господаря, який рано-вранці вийшов найняти робітників у свій виноградник. Домовившись із робітниками по динарію денно, послав їх у свій виноградник. А коли вийшов, близько третьої години побачив інших, що бездільно стояли на ринку. Він же їм сказав: Ідьте і ви в мій виноградник, що буде по справедливості, дам вам. І ті пішли. Коли ж знову вийшов, близько шостої та дев'ятої години, зробив так само. Близько одинадцятої вийшовши, стрінув інших, що стояли, і сказав їм: Чого тут увесь день бездільно стоїте? Кажуть йому: Бо ніхто не найняв нас. Сказав їм: Ідьте і ви в виноградник. Коли ж настав вечір, власник виноградника наказав своєму управителеві: Поклич но робітників та роздай їм заплату, почавши від останніх аж: до перших. Ті, що прийшли близько одинадцятої години, взяли по динарію. Коли приступили перші, думали, що більше дістануть. І вони взяли по динарію. А взявши, стали ремствувати на господаря,

кажучи: Оті останні одну годину попрацювали, а ти зрівняв їх з нами, що зносили тягар і спекоту днини. Той, відповідаючи одному з них, сказав: Друже, не кривджу тебе; чи не за динарія погодився зо мною? Бери своє та йди! Хочу бо й цьому останньому дати, що й тобі. Хіба не дозволено мені робити зо своїм, що захочу? Чи око ж твоє лукаве з того, що я добрий?! Так то останні будуть перші, а перші – останні!”

Розважання від Скинїї

Ісус щойно завершив розмову з багатим юнаком. Він схвалює його намагання виконувати заповіді, але потім спостерігає, як той відходить засмученим, оскільки не може зробити наступного кроку: залишити багатство й піти за Ісусом. На прикладі цієї сцени Ісус запевняє учнів, що той, хто матиме сміливість залишити все, отримає в сто разів більше на землі й у вічному житті.

Про які багатства йде мова? Багатство можна розуміти матеріально й духовно, таким чином окреслюються ті *речі*, до яких прив'язане наше серце, які не дозволяють нам бути готовими йти за Ісусом.

Сьогоднішнє Євангеліє говорить про одне із цих духовних багатств, які перешкоджають прийняти дар Бога. Йдеться про багатство тих, хто вважає себе *першим*. Це робітники, які пішли працювати у виноградник від першої години. Це ті, які нарікали на господаря, тому що їм заважала його

щедрість, котра контрастувала з їхнім стилем мислення, згідно з яким слід належно оцінювати все, що береш.

Цей стиль мислення є великою перешкодою для духовного зросту, тому що ми починаємо сприймати як належне Божі дари, – як компенсацію за наші зусилля, плату за наш труд. Таким чином ми втрачаємо синівські відносини з Богом і відчуваємося як *старший син* з євангельської притчі в Євангелії від Луки, який відчував себе рабом на службі у свого батька. Якщо ми будемо сприймати життя з позиції раба, не зможемо побачити переваг праці від першої години, тобто того, як Батько бачить від перших годин всі змагання і труднощі життя в Його присутності.

І все ж, як у сьогоднішньому Євангелії, Господь дотримує обіцянки, яку дав робітникам, котрі працювали від першої години. Але якщо ми зайняті тим, що заздрісно спостерігаємо, як і ті, що прожили життя в гріху, стали гідними тих самих почестей, то ми самі перестанемо бути гідними Божого дару й не побачимо, як Він роздає свою любов усім. У цьому сенсі останні стануть першими, тому що останні – це ті, хто не претендує на все, це *вбогі духом*, здібні прийняти дар Божого Царства: любов як безкоштовний дар від Бога.

19 серпня

Четвер

Преображення Господнє

2Петр 1, 10-19

Мт 17, 1-9

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Друге Послання Апостола Петра 1, 10-19

Тому, брати, тим більше старайтесь утвердити ваше покликання і вибрання; бо те робивши, ніколи не спотикнетесь. Таким бо чином широко буде вам відкритий вхід у вічне Царство Господа нашого і Спаси Ісуса Христа. Ось чому я повсякчас дбатиму, щоб пригадувати вам ці речі, хоч ви їх знаєте й утверджені в теперішній правді.

Вважаю за справедливе, доки я в цім тілі, розбуджувати вас цими попередженнями, знаючи, що незабаром треба буде мені покинути тіло моє, як і Господь наш Ісус Христос мені це об'явив. Буду, однак, намагатися, щоб ви завжди, навіть і по моїм відході, тримали в пам'яті ці речі.

Не за байками бо, хитро вигаданими, йдучи, об'явили ми вам потугу й прихід Господа нашого Ісуса Христа, але будши наочними свідками його величі. Бо він прийняв від Бога Отця честь і славу, коли до нього прийшов такий голос

від величної слави: «Це мій син любий, якого я вподобав.» І цей голос ми чули, як сходив з неба, коли ми були з ним на святій горі. І маємо ще сильніше пророче слово. Ви добре робите, вважаючи на нього як на світильник, який світить у темнім місці, аж поки почне розвиднятись, і рання зоря зійде в серцях ваших.

Євангеліє від Матея 17, 1-9

По шістьох днях узяв Ісус Петра, Якова та Йоана, його брата, повів їх окремо на високу гору і переобразився перед ними: обличчя його засяяло, наче сонце, а одяга побіліла, наче світло. І ось з'явилися їм Мойсей та Ілля і з ним розмовляли.

Озвався Петро й каже до Ісуса: “Господи, добре нам тут бути! Як хочеш, розташую тут три намети: один для тебе, один для Мойсея і один для Іллі.” Він говорив іще, аж ось ясна хмара огорнула їх і з хмари стало чути голос: “Це – мій улюблений Син, що я його вподобав: його слухайте.” Почувши це, учні впали обличчям до землі й злякались вельми.

Ісус же підійшов, доторкнувся до них і каже: “Устаньте, не страхайтесь!” Підвівши свої очі, вони не бачили нікого крім самого Ісуса. Коли ж сходили з гори, Ісус наказав їм: “Нікому не розповідайте про це видіння аж поки Син Чоловічий не воскресне з мертвих.”

Розважання від Скинії

Обличчя його засяяло, наче сонце, а одежа побіліла, наче світло.

На горі Тавор під час молитви Петро, Яків та Іван бачать переміненого Христа; Ісус показує найближчим учням Свою Божу природу. Троє майбутніх апостолів стають наочними свідками Христової величі; бачать, як Ісус приймає від Бога Отця честь і славу: *Це – мій улюблений Син, що я його вподобав: його слухайте.* Учні досвідчують якусь мить того, що обіцяв Ісус при зустрічі з Натанаїлом: *Істинно, істинно кажу вам: Побачите небеса відкриті, й ангелів Божих, як висходять та сходять на Сина Чоловічого* (Ів 1,51). Петро, Яків та Іван переживають відблиск того, що чекає на них у Царстві Небесному.

Учні не лише бачать переображеного Христа та чують голос Бога Отця із хмари, а, мабуть, усім своїм еством, наскільки могли це прийняти, досвідчують цю переміну; Господній Дух торкається до їхнього духа. *Господи, добре нам тут бути!* – відзивається розгублений та переляканий Петро до Ісуса.

Щоб бачити Господню славу та бути її учасниками у вічності, апостолам потрібно зійти з гори Тавор, повернутися до світу, багато трудитися, зазнати переслідувань і навіть мученицької смерті. Момент досвідчення Божої природи Христа допомагав учням, коли

вони переживали страждання та смерть їхнього Учителя, коли, поширюючи Христову науку, зазнавали гонінь та утисків. Вони не зневірювалися, бо знали, як каже апостол Петро, що об'являють потугу і прихід Господа Ісуса Христа *не за байками бо, хитро вигаданими, йдучи, але будши наочними свідками Його величі.*

Роздумуючи сьогодні над подією переображення Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа, просімо про його світло. Світло, яке переображувало би нас, показувало правду про нас самих, відкривало правду про Бога, додавало сили та витривалості у час страждань та випробувань, допомагало залишатись вірними Христу.

20 серпня

П'ятниця

1Кор 14, 26-40

Мт 21, 12-14. 17-20

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Перше Послання Апостола Павла до Коринтян 14, 26-40

Що ж, брати? Коли ви сходитеся, а той має пісню, той навчання, той об'явлення, той мову, той пояснення - все хай буде для збудування! Коли хтось говорить мовами, нехай буде їх двоє, а щонайбільше троє, і нехай один пояснює, і то по черзі. Коли ж немає кому пояснити, нехай мовчить у церкві; нехай собі й Богові говорить.

Щождо пророків, то нехай двох або трьох говорить, інші ж хай розсуджують. А як комусь з присутніх дано об'явлення, хай він перший мовчить. Бо всі ви можете один за одним пророкувати, щоб усі навчились і всі були підбадьорені. Духи пророків коряться пророкам, бо Бог є Бог не безладу, а миру. Жінки ж, як у всіх церквах святих, нехай мовчать, їм бо не дозволено говорити; нехай будуть у покорі, як і закон говорить. Коли хочуть чогось навчитися, хай спитають удома своїх чоловіків: бо непристойно в церкві жінці говорити. Хіба то від вас вийшло слово Боже? Хіба до вас одних тільки прибуло?

Якже комусь здається, що він пророк або має якийсь духовний дар, хай розуміє, що те, що пишу, -це заповідь Господня. А коли хтось її не знає, то й він не знаним буде. Тому, брати мої, прагніть пророкування, і говорити мовами не бороніте, але все нехай діється пристойно й докладно.

Євангеліє від Матєя 21, 12-14. 17-20

Ісус увійшов у храм і вигнав усіх, що продавали й купували в храмі; перевернув столи міняйлів, а й ослони тих, що продавали голубів, і сказав їм: “Написано: Дім мій домом молитви буде зватись, – ви ж чините з нього печеру розбійників.” І підійшли до нього в храмі сліпі та кульгаві, і він зцілив їх. І покинувши їх, вийшов з міста у Витанію і там заночував. Уранці, повертаючись до міста, він зголоднів. Побачивши одну смоковницю край дороги, він підійшов до неї, та не знайшов на ній нічого, крім самого листа, тож сказав до неї: “Нехай повік не буде з тебе плоду!” І негайно же смоковниця всохла. Побачивши це, учні здивувались і говорили: “Як це смоковниця в одну мить засохла?”

Розважання від Скинїї

Ісус у Своєму житті любив Храм. Дорослим Він часто повертався сюди. У дні своїх Страстей, не приховуючи туги, Він відповідає Своїм мучителям: *Щодня сидів я, навчаючи, у храмі, і ви мене не взяли* (Мт 26,55). Але одного разу, як це описано в сьогоднішньому Євангелії, мірка перебралася. Увійшовши до Храму, Він заходився проганяти усіх, що

продавали й купували в храмі; перевернув столи мінйялів, а й ослони тих, що продавали голубів, і сказав їм: Написано: Дім мій домом молитви буде зватися, – ви ж чините з нього печеру розбійників.

Всередині і поза церквами, а ще більше всередині і поза відпустовими святинями, загноздилося, наче павук, це небезпечне враження, що Бог, віра, благодать наче закінчилися на прилавках продавців. Дім Отця! Це прекрасне сяйво безкорисливості (...) було зведено до обміну речами. Небезпека обміну речами, а не почуттями серця, не є надуманою. Ти виконав такі жести, сказав такі слова, дав таку пожертву, виконав приписане. І неважливо, якщо все було виконано бездушно – ти погасив свій борг перед Богом, купив Бога. Віру зведено до базару (Алессандро Казаті).

Але Ісус прийшов не привести людей до Храму, закликаючи їх увійти всередину, а принести сам Храм, тобто Божу присутність, у серце кожного. Звісно, треба віддати належне символічному значенню єврейського Храму і красі, яка впроваджує нас у божественне, якою відзначається стільки наших церков. Але не варто зводити це в абсолют. Стосунки з Богом встановлюються на найвищій зустрічі в молитві та у прийнятті відкинутих. Стосунки з Богом змінилися, вони йдуть далі, ніж просто набір жестів чи речей, які треба пожертвувати. Стосунки встановлюються у взаємному визнанні завіту, в сподіваннях, у потребі сопричастя і миру, у визнанні, в тузі за з'єднанням усіх

народів, у відважному просуванні до свободи. Як написав поет Райнер Марія Рільке: *людина є храмом, купола якого ніколи не бачиш*. Може, так є і з нашим Богом, найпрекраснішим і найбільшим храмом нашого серця?

21 серпня

Субота

Рим 14, 6-9

Мт 15, 32-39

- Читання
- Розважання
- Молитва
- Споглядання

Послання Апостола Павла до Римлян 14, 6-9

Браття, хто вважає на дні, ради Господа на них вважає; і хто їсть, ради Господа їсть, бож дякує Богові; і хто не їсть, ради Господа не їсть і дякує Богові. Ніхто бо з нас не живе для себе самого і ніхто не вмирає для самого себе: бо коли ми живемо, для Господа живемо; і коли ми вмираємо, для Господа вмираємо. Отож, чи ми живемо, чи вмираємо, ми Господні. На це бо Христос умер і воскрес, щоб і над мертвими, і над живими панувати.

Євангеліє від Матея 15, 32-39

Тим часом Ісус покликав своїх учнів і сказав їм: “Жаль мені цих людей, бо ось три дні вже, як вони перебувають зо мною, і не мають що їсти, а відпустити їх голодними не хочу, щоб, бува, не охляли десь по дорозі.” Кажуть до нього його учні: “Де нам узяти стільки хліба в пустині, щоб нагодувати стільки люду?” Ісус спитав їх: “А скільки в вас хлібів?” “Сім”, – кажуть, – “і кілька рибин.” Тоді він звелів людям сісти на землю, взяв сім хлібів та рибу, воздав хвалу, поламав і

заходився давати учням, а ті людям. Усі їли до наситу й назбирали куснів, що zostалися, сім повних кошів. Тих же, що їли, було яких чотири тисячі чоловік, окрім жінок та дітей. І відпустивши народ, Ісус сів до човна і прибув у сторони Магадану.

Розважання від Скинїї

Я лише уявила цю картину зі сьогоднішнього євангельського читання: чотири тисячі чоловіків, не рахуючи жінок та дітей, три дні в пустелі... Не десь там у гарній місцині, в тіні дерев, у гарній та приязній атмосфері. Та Ісус вибрав саме цю місцину, і за Ним прийшла вся ця численна юрба. *Звідти Ісус, знову перейшовши над Галилейське море, зійшов на гору й сів там. Сила народу прийшла тоді до нього, що мали при собі кривих, калік, сліпих, німих, чимало й інакших, та й клали їх до його ніг, а він зціляв їх* (Мт 15,29-30).

Навіщо така атмосфера? Для мене вона сьогодні має такий вигляд. Я вимкнула телевізор, вийшла з Інтернету, вимкнула музику. І от! Нарешті тиша! Нарешті Ісус може промовляти, зцілювати і нарешті нагодувати. **Собою**. І ніщо не буде мені заважати та відволікати.

Зараз декілька думок після моєї пустелі й перебування з Ісусом. Перше, що спадає на думку, – це остання вечерея, коли Ісус розламав хліб, тобто Себе. Спадає на думку Євхаристія, де Ісус насичує наш голод Собою. І ще Церква,

бо в цій пустелі був натовп людей. Часом більшість очікує, що в Церкві будуть люди святі, емоційно і духовно здорові, які всім допомагатимуть, усіх любитимуть. А тут бачимо цю Церкву, де багато людей, і серед них багато кривих, сліпих, калік, німих та інших... Неідеальне товариство. До якої категорії з-поміж них зараховуємо себе я і ти? А Ісус збирає саме таке товариство, бо воно потребує Його.

Усі їли до насити й назбирали куснів, що zostалися, сім повних кошів (Мт 15,37).

Бог щедрий, Він насичує і дає понад міру. Зауважмо, що двічі згадано число 7. Сім хлібів, сім кошиків. У мене виникає така асоціація. Крім того, що Ісус дає нам Себе у хлібі, Він залишає нам сім кошиків – *сім дарів Святого Духа*. Коли будемо споживати і насичувати свій голод з рук Ісуса та його учнів, тоді обов'язково залишиться оцих сім кошиків.

Господи Ісусе, прошу Тебе: дозволь нам сьогодні вийти на пустелю, щоб почути Твоє Слово, відчути дотик Твоїх цілющих рук та наситити Тобою голод свого серця. Амінь.

Що таке Журнал Скинія?

Головна мета **Журналу Скинія** — допомогти людині пізнавати Бога через Святе Письмо.

Саме тому значну частину журналу займають щоденні роздуми над Словом Божим — біблійними читаннями за літургійним календарем УГКЦ. Ці роздуми є плодом особистої молитви їх авторів — священиків, монахинь, мирян, які так само прагнуть жити у ритмі життя УГКЦ, намагаються знайти відповіді на актуальні питання сьогодення. Окрім того, в **Скинії** є низка цікавих статей і розмов на окремо обрану тему.

Переглянути і замовити випуски **Журналу Скинія** (в електронному форматі) ви можете на сайті skynia.org

Нагадуємо, що ми пропонуємо розсилки:

- англійською та українською мовами
- за Григоріанським, Юліанським та Ново-юліанським календарями

Для індивідуальних користувачів

Скинія пропонує варіанти підписки на біблійні літургійні читання та розважання до них на кожен смак та потребу!

- Мейл-розсилка (лише на неділі та свята)
- Мейл-розсилка (щоденна)
- Розсилка в Телеграм (щоденна)

Для парафій та інших груп

- Ви можете **роздрукувати** або розмістити на вашому **сайті** файл **PDF** з розважаннями від Скинії, щоби парафіяни чи члени спільноти могли його легко завантажувати.
- Або ж ми надішлемо вам **QR-код** і **кнопку/банер** для сайту з посиланням на реєстраційну форму **спеціальної мейл-розсилки** для ваших парафіян чи членів спільноти.

Підтримай нашу місію!

Якщо тобі подобається те, що ми робимо, ти можеш підтримати нашу працю своєю пожертвою. Дякуємо!

[Картка Монобанк](#) / [Картка Приватбанк](#) / [PayPal](#)

Чому це важливо? Ми намагаємося зробити ціну підписки якомога більш доступною, але це означає, що цих коштів не вистачає на покриття всіх витрат.

В чому маємо потребу? Оплата праці перекладачів та членів редакції. Інші витрати (оплата сервісів, поточні витрати, податки тощо) сплачуємо з прибутків.

Звіт щодо використання пожертв можна буде побачити [тут](#).

skynia.tilda.ws | [facebook](#) | [twitter](#) | [пожертва](#) | skinia.ua@gmail.com